

andet er Spørgsmaalet om, hvor Udgifterne saa skal lægges, om man skal lægge dem paa det tilfældige Opholdssted eller paa Opholdskommunen. Dér vil jeg straks gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at han — hvad der for saa vidt ikke kan forundre, da Ministeren jo ikke har virket i kommunal Praksis — tager fejl i Opfattelsen af Begreberne „Opholdskommune“ og „Opholdssted“. Ved „Opholdssted“ sigtes der til det rent faktiske Opholdssted. Ved Opholdskommune sigtes til et ret indviklet Begreb, som fortolkes forskelligt efter de forskellige under Forsørgelseslovgivningen hørende Love, jævnfør ogsaa de korte Bemærkninger, den ærede Ordfører for det radikale Parti gjorde om dette Spørgsmaal. Der er altsaa ikke nogen som helst Grund til at føle sig skuffet; vi ønsker paa dette Omraade at komme bort fra Begrebet Forsørgelseskommune, som vi ikke er tilfredse med, og at erstatte det med Begrebet Opholdskommune i Stedet for Opholdssted. Den højtærede Justitsminister har ikke Ret i, at „Opholdssted“ vil blive fortolket, som han sagde, medmindre hans Autoritet maatte medføre en Revolution i Fortolkningen. Det vil ikke blive fortolket saaledes, at den Mand, der boende i Glostrup kommer ind til København og bliver indlagt paa Hospital her, bliver betragtet som havende Opholdssted i Glostrup. Efter den almindelige Fortolkning paa disse Omraader vil det blive Københavns Kommune, der kommer til at bære Udgifterne. Det finder vi fra vor Side urimeligt. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, hvad jeg allerede antydede ved første Behandling, at Loven af 1900 — den første Lov, hvorved disse Forhold særlig blev ordnet — netop bruger Ordet Bopæl. Derfor vender vi tilbage til dette Udtryk og maa absolut hævde, at det er rigtigt og retfærdigt, specielt overfor de meget store Kommuner. Det kan give Anledning til en Smule Skrivi, som dog aldeles ikke staar i Forhold til, hvad de nuværende Regler medfører.

Med Hensyn til det andet Ændringsforslag sagde den højtærede Justitsminister, at man ogsaa godt kunde bruge en anden Udtryksmaade. Jeg synes slet ikke, man kan bruge den Udtryksmaade, Justitsministeren har foreslaaet. Den højtærede Minister udtalte sig, synes det mig, som om det var hans Opfattelse, at naar man blot ikke udtrykte sig mere uklart, end at en nogenlunde forstandig Læser kunde regne ud, hvad Meningen skulde være, saa havde man egentlig efterkommet de tilladelige Fordringer til et fyldestgørende Lovsprog;

og de Erindringer, jeg har fra den højtærede Justitsministers Debat med en tidligere Finansminister om Automobillovens Affattelse, tyder ogsaa paa, at jeg har Ret i denne Opfattelse af den højtærede Justitsministers Syn paa dette Spørgsmaal. Jeg tillader mig imidlertid at have et noget andet Syn paa Sagen. Jeg maa tilstaa, at min ungdommelige Ærgerrighed sigter højere, nemlig til at finde de klareste Udtryk for den paagældende Tankegang og saa saa vidt muligt at gengive denne Tankegang paa Højdansk. Denne Fordring er ikke opfyldt ved Affattelsen af Regelen i § 1, derfor synes jeg, det var fornuftigt at ændre Affattelsen. Den højtærede Justitsminister syntes, det var et daarligt Eksempel, jeg brugte, naar jeg talte om min Henvendelse til en Skomager for at faa et Par Sko, og han mente, at jeg hellere skulde have brugt det Eksempel, at jeg sendte en god Ven ind efter Skoene. Det synes jeg ikke, for saa vidt som det er mig selv, der bliver indlagt som syg paa Hospitalet; jeg sender ikke en god Ven hen for paa mine Vegne at blive underkastet Epidemibehandling.

Efter den Stilling, der i øvrigt er indtaget fra Ministerens og Flertallets Side, er jeg klar over, at der er Udsigt til, at det første Ændringsforslag i hvert Fald bliver forkastet; og da jeg ikke kan have noget Ønske om hverken at udsætte Landstinget for at forkaste det andet Ændringsforslag, som er oplagt fornuftigt, eller at faa Landstinget til at vedtage dette Ændringsforslag med det Resultat, at hele Lovforslaget, alene paa Grund af en rent formel Ændring, gaar tilbage til Folketinget, beder jeg den højtærede Formand forstaa mine Udtalelser saaledes, at saafremt det første Ændringsforslag forkastes, bliver det andet Ændringsforslag taget tilbage.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds' (Steincke) Udtalelse angaaende den gode Ven, der blev indlagt paa Hospitalet, var vist nærmest at opfatte som en Vittighed, idet Situationen tydeligt nok er den, at det ærede Medlem har en god Ven, nemlig det offentlige, som betaler Udgifterne paa Forhaand og saa faar dem refunderet bagefter.

Hvad det øvrige angaar, vilde det jo være interessant at se en Domsafgørelse eller eventuelt en indenrigsministeriel Afgørelse af det Spørgsmaal, hvorvidt en Mand, som bor og opholder sig i Glostrup og blot tager ind til en Læge i København og af denne bliver beordret indlagt paa et Sygehus, vil blive antaget som havende